

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/99/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115225926
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5115225926.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnom spore žalobkyne: Q. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX, toho času bytom M. XXXX/XX, P. F. E., zastúpenej splnomocneným zástupcom STEHURA & partners, s. r. o., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 3.211,14 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/397/2015-99 zo dňa 22. septembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 6C/397/2015-99 zo dňa 22. 09. 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 09. 09. 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,6 %.

V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa sa žalobou doručanou súdu dňa 24. 08. 2015 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 3.211,14 eur spolu s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia predstavujúceho úroky z úveru a poplatky vyplývajúce z úverových zmlúv č. 8500001227 a č. 8500001228, obe zo dňa 03. 12. 2010, ktoré sa pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť z dôvodu nezahrnutia poplatku za možnosť odkladu splátok, nesprávne uvedená RPMN) podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. považujú za bezúročné a bez poplatkov.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6C/397/2015-36 zo dňa 22. 04. 2016 žalobe žalobkyne v časti zaplatenia sumy 3.211,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 09. 09. 2015 do zaplatenia vyhovel, považujúc úver poskytnutý žalobkyni žalovaným z dôvodu absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24. 08. 2015 do 08. 09. 2015 žalobu žalobkyne zamietol. Predmetný rozsudok vo vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8Co/326/2016-78 zo dňa 21. 04. 2017 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, nepovažujúc závery okresného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyni žalovaným zmluvami o revolvingovom úvere zo dňa 03. 12. 2010 z dôvodu, že z uvedených zmlúv nie je zrejmá výška, počet a termíny splátok

istiny, úrokov a iných poplatkov, za dostatočné a presvedčivé, a to i s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora C-42/2015 zo dňa 09. 11. 2016.

Okresný súd po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom vychádzal zo skutkových zistení ako ich ustálil i v pôvodnom rozsudku. Mal za preukázané, že dňa 30. 11. 2010 podpísala žalobkyňa predtlačé žalovaného označené ako "Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere" s číslom zmluvy (VS) 8500001227 a číslom zmluvy (VS) 8500001228. V časti 1. a 2. oboch predtlačí boli následne vypísané údaje žalovaného ako veriteľa a osobné údaje žalobkyne ako dlžníka. V časti 5. predtlačí boli vypísané údaje o požadovanom revolvingovom úvere a v časti 6. predtlačí údaje o schválenom revolvingovom úvere - poskytnutá čiastka úveru 1.260,- eur, splatnosť úveru 42 splátok a splatnosť 24. deň v mesiaci, mesačná splátka vrátane úrokov 67,51 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.835,42 eur, RPMN za úver 66,16 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 44,57 % a ďalej údaje o revolvingovom úvere. V časti 8. bodu 8.1. predtlačí bola obsiahnutá dohoda o záväzku veriteľa poskytnúť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi účastníkmi a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur, ktorej splatnosť bola podľa bodu 8.4. určená dňom uzavretia dohody o poskytnutí služby s tým, že podľa dohody malo dôjsť k zápočtu vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty, a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi. Žalovaný predtlačé podpísal dňa 03. 12. 2010. Súd považoval za nesporné, že žalovaný žalobkyňi na základe zmluvy č. 8500001227 poskytol peňažné prostriedky len do výšky 1.078,90 eur (v dôsledku odpočítania odplaty za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok od dojednanej sumy úveru), žalobkyňa uhradila na daný úverový prípad celkovo sumu 2.652,13 eur. Rovnako na základe zmluvy č. 8500001228 poskytol žalovaný žalobkyňi peňažné prostriedky len do výšky 1.078,90 eur (v dôsledku odpočítania odplaty za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok od dojednanej sumy úveru), žalobkyňa uhradila na daný úverový prípad celkovo sumu 2.638,67 eur.

Súd vo veci rozhodol citujúc ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), d), g), h), i), j), l), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 11. 06. 2010 do 31. 03. 2015 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z."), § 1 ods. 2, § 324 ods. 2, § 497 Obchodného zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31. 01. 2013, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517, § 563 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 01. 01. 1992 a § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. 01. 2013, § 10c, § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013.

Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným na základe uvedených zmlúv zo dňa 03. 12. 2010 vznikol právny vzťah v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, i keď ide o zmluvu podľa § 497 Obchodného zákonníka a ako absolútny záväzkový vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalovaný v oboch prípadoch poskytol žalobkyňi peňažnú sumu 1.078,90 eur s tým, že žalobkyňa sa mala zaviazat' v oboch prípadoch vrátiť žalovanému celkovú čiastku vo výške 2.835,42 eur, a to v 42 mesačných splátkach vo výške 67,51 eur so splatnosťou 24. dňa v mesiaci, pri splatnosti prvej splátky dňa 24. 01. 2011 a poslednej splátky dňa 24. 06. 2014.

Žiadna zo zmlúv uzavretých medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., keď v týchto nebola uvedená výška splátok istiny a úroku, t. j. časť každej mesačnej splátky v celkovej výške 67,51 eur, ktorá mala zodpovedať sume započítanej na splatenie istiny a na splatenie úroku. Z uvedeného dôvodu súd spotrebiteľské úvery poskytnuté žalovaným žalobkyňi na základe predmetných zmlúv považoval v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročné a bez poplatkov (t. j. aj bez poplatku za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti splátok, ktorý nepochybne súvisí s poskytovaním a splácaním úveru). Súd mal tak za to, že v oboch prípadoch bola žalobkyňa povinná vrátiť žalovanému len sumu 1.078,90 eur, a to v 42-och splátkach vo výške 25,6881 eur (1.078,90 eur / 42) so splatnosťou prvej splátky dňa 24. 01. 2011, poslednej splátky dňa 24. 06. 2014. Žalobkyňa uhradila na oba úverové prípady celkovo sumu 5.368,94 eur, a teda sumu o 3.211,14 eur vyššiu ako zodpovedala sume jej peňažných záväzkov z oboch predmetných zmlúv. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka nakoľko peňažným plnením žalobkyne v rozsahu sumy 3.211,14 eur získal majetkový prospech bez právneho dôvodu. Žalovanému tak podľa § 451 ods. 1, § 456 Občianskeho zákonníka vznikla povinnosť vydať predmet bezdôvodného obohatenia žalobkyňi. Žalovaný bol v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka povinný plniť žalobkyňi deň po tom, čo ho o toto plnenie žalobkyňa

požiadala. Nakoľko žalobkyňa v konaní nepreukázala výzvu na plnenie adresovanú žalovanému, súd považujúc za takúto výzvu žalobu na plnenie, priznal žalobkyni úrok z omeškania od druhého dňa nasledujúceho po doručení žaloby (prvý deň bol dňom, kedy bol žalovaný povinný plniť), t. j. od 09. 09. 2015. Súd, viazaný žalobným návrhom, priznal žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne, i keď v prípade zmluvy č. 8500001227, na základe ktorej do 31. 01. 2013 poskytla žalovanému plnenie nad rozsah jej zmluvnej povinnosti v rozsahu sumy 210,69 eur vznikol nárok na úrok z tejto sumy vo výške 8,05 % ročne.

Okresný súd zotrval na týchto záveroch uvedených i v predchádzajúcom rozhodnutí, spočívajúcich v posúdení úveru poskytnutého žalovaným žalobkyni ako bezúročného a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Okresný súd navyše v rámci výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. poukázal na znenie ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len "Smernica") a znenie ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. majú za to, že medzi uvedenými právnymi úpravami je diametrálny rozdiel. Z dikcie ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. možno bez najmenších pochybností vyvodiť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať uvedenie výšky, počtu a termínov splatnosti tak istiny (t. j. časti sumy celkovej splátky, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa vrátiť veriteľom mu poskytnuté peňažné prostriedky), ako aj úrokov (t. j. časti sumy celkovej splátky, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov) a poplatkov (t. j. časti sumy celkovej splátky, ktorá bude započítaná na plnenie peňažného záväzku spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi dojednané poplatky). Poukázal, že k výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. prezentovanému súdom v prejednávanej veci sa priklonila dlhodobo prevažujúca rozhodovacia činnosť súdov všetkých stupňov, mimo iných Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 7Sžo/61/2015 zo dňa 28. 06. 2016 a sp. zn. 3Sžo/19/2012 zo dňa 12. 03. 2013.

Pokiaľ ide o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v rozsudku vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej zo dňa 09. 11. 2016, okresný súd poukázal na to, že súdny dvor podal len výklad ust. čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice. Súdny dvor vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Nemohol sa a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Súd mal za to, že v danom prípade nie je možné aplikovať smernicu priamo, ale ani nepriamo prostredníctvom eurokonformného výkladu, nakoľko v danom prípade by išlo o výklad contra legem vnútroštátneho práva (resp. v rozpore s doterajšou ustálenou rozhodovacou praxou súdov).

Odplatu za možnosť odkladu splátok spotrebiteľského úveru súd považoval za nekalú obchodnú praktiku dodávateľa v zmysle ust. § 7 a § 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia sporných zmlúv o revolvingovom úvere, ktorú zákon č. 250/2007 Z. z. (§ 7 ods. 1) zakazuje. Súd mal za to, že išlo o poplatok, ktorý súvisel so samotným splácaním poskytnutého spotrebiteľského úveru vo forme predĺženia splatnosti maximálne troch splátok úveru, s čím mohla byť spojená pre veriteľa maximálne strata časti úroku za čas, po ktorý mal spotrebiteľ odloženú splátku/splátky, pričom však z dôvodu konštatovanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti dotknutého spotrebiteľského úveru veriteľovi nárok na úroky ani nevznikol. Odplata zároveň predstavuje takmer 15 % celkovo dojedanej výšky spotrebiteľského úveru a zo strany žalovaného ako veriteľa vôbec nemuselo dôjsť k akémukoľvek plneniu za túto odplatu (v prípade riadneho včasného splácania poskytnutého úveru spotrebiteľom). Javí sa teda, že dojednanie tejto odplaty bolo len snahou veriteľa navýšiť už tak značne vysoký úrok.

Vychádzajúc z uvedených záverov súd považoval uplatnený nárok žalobkyňou v rozsahu, o ktorom konal v ďalšom konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. už nie o nároku na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.211,14 eur od 24. 08. 2015 do 08. 09. 2015, v ktorej časti bola žaloba žalobkyne rozsudkom zo dňa 22. 04. 2016 zamietnutá a rozsudok zo dňa 22. 04. 2016 v tejto časti jeho výroku už nadobudol právoplatnosť) za dôvodný, preto žalobe žalobkyne v tejto časti vyhovel.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, § 396 ods. 3 C. s. p. a vzhľadom na vyšší úspech žalobkyne vo veci v čistom vyjadrení 99,6 %, priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu pomernej časti trov konania zodpovedajúcej 99,6 %-tám ňou vynaložených trov konania na účelné uplatnenie práva proti žalovanému.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zmeny spočívajúcej v zamietnutí žaloby.

Odvolanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.), súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.).

Podľa žalovaného súd dospel k nesprávnemu záveru, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., a teda, že úver, ktorý bol na základe zmluvy poskytnutý, sa má považovať za bezúročný a bez poplatkov, a v dôsledku toho suma prijatá žalovaným od žalobkyne vo výške žalovanej čiastky má predstavovať jeho bezdôvodné obohatenie. Nesúhlasil s výkladom uvedeného ustanovenia súdom prvej inštancie založeným na jazykovom výklade. Mal za to, že účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložky by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy). Zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by táto už musela byť uvedená v zmluve. Uplatnenie jazykového výkladu právnej normy popiera aj povinnosť rešpektovať účinky úniijného práva. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred súdnym dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Na strane druhej, rozhodnutia iných súdov Slovenskej republiky súd používa v tejto veci bez opory v zákone na odôvodnenie svojho rozhodnutia.

Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z. z. je síce nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Odvolanie žalovaného považovala za nedôvodné, nakoľko súd vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne.

V danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, pričom predmetná zmluva musí obsahovať všetky náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch pre daný typ úveru vyžaduje. Predmetná zmluva však nespĺňa viaceré podmienky zákona č. 129/2010 Z. z., zmluvy neobsahujú termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.), obsahujú nesprávne údaje o RPMN a o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z.), neobsahujú údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.).

Žalobkyňa sa stotožnila s výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uskutočneným súdom prvej inštancie. Vnútroštátne súdy v konštantnej judikatúre potvrdenej Najvyšším súdom Slovenskej republiky potvrdili, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. je taký, že sa vyžaduje členenie splátok na splátky úveru, splátky poplatkov a splátky úverov, vychádzajúc z jazykového výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Ak by aj súd v tejto veci postupoval tak, že by použil výklad načrtnutý v rozsudku Súdného dvora EÚ C-42/15 zo dňa 09. 11. 2016, došlo by k nedôvodnému narušeniu ústavného princípu právnej istoty, nedôvodnému odklonu od ustálenej súdnej praxe a o výklad contra legem. Uvedené je neprípustné aj s poukazom na čl. 2 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Aj v prípade, ak by absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch (rozdelenie splátok na istinu, úroky, poplatky) a písm. f) tohto zákona (konečná splatnosť úveru) nemala spôsobiť bezúročnosť s bezpoplatkovosťou úveru, nesprávne uvedenie výšky RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, by aj tak spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a to aj podľa výkladu rozsudku súdného dvora EÚ C-42/15, pretože tento v bodoch 69, 70 a 72 prakticky konštatoval to, že porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte smernice 2008/48/ES, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť veriteľa uviesť v zmluve o úvere údaje o RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť (tieto v prejednávanej veci neboli správne vypočítané). Žalovaný

v zmluve nesprávne uviedol výšku celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko do tejto nezahŕnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur.

Žalovaný v predmetných zmluvách uviedol chybne aj údaj o RPMN, keď v zmluvách sú uvedené dva údaje o RPMN, čo už samo o sebe nezodpovedá zákonnej úprave a pôsobí pre spotrebiteľa zmätočne. V zmluvách je uvedená RPMN vo výške 70,01 % a 66,16 %, pričom v skutočnosti RPMN predstavuje až 92,96 %, keď žalovaný do výpočtu RPMN nezahŕnul poplatok za možnosť odkladu splátok úveru vo výške 181,10 eur. Keďže zo strany žalovaného pri podpise úverovej zmluvy boli porušené ustanovenia zákona o spotrebiteľskom úvere, daný úver sa musí považovať za bezúročný a bez poplatkov.

5. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne nezaujal žiadne stanovisko.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní pred odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 C. s. p. oboznámením listinných dôkazov, a to žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500001227 a č. 8500001228, oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500001227 a oznámenie o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500001228, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil, posúdiac úver poskytnutý žalobkyni žalovanými na základe uvedených zmlúv o revolvingovom úvere ako bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho je plnenie prijaté žalovaným predstavujúce úroky z úveru a poplatky bezdôvodným obohatením v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, i keď z iných dôvodov ako súd prvej inštancie.

7. Odvolací súd pred rozhodnutím vo veci postupom podľa § 382 C. s. p. vyzval strany konania, aby sa vyjadrili k novej aplikácii ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy, v spojení s § 43 až 46 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 2 písm. b), f), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.

8. Žalobkyňa na výzvu súdu uviedla, že nemá pripomienky k aplikáciám uvedených ustanovení v konaní pred odvolacím súdom.

9. Žalovaný na výzvu súdu k možnému použitiu ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že uzatvorená zmluva o úvere má písomnú formu, bola vyhotovená v listinnej podobe a je preukázateľne podpísaná. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje hneď v bode 1 zmluvy údaje vyžadované v zmysle § 9 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami, ktoré sú v zmysle článku 13 zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na dobu neurčitú. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu, ktorý je i dňom konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti úveru vyplýva aj z oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

10. Odvolací súd si na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a zopakovaného dokazovania vykonaného na odvolacom súde osvojuje skutkové zistenia konštatované v bodoch 7. až 15., v spojení s bodom 51. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré nepovažuje za potrebné opakovať. Nestotožnil sa však s právnym posúdením úveru poskytnutého žalovaným žalobkyni ako bezúročného a bez poplatkov z dôvodu absencie údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

11. Otázkou splnenia povinnosti uviesť údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa už odvolací súd v minulosti zaoberal a (pred rozhodnutím

Súdneho dvora Európskej únie z 09. 11. 2016 vo veci C-42/15 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018) zhodne so súdom prvej inštancie ustálil záver, že zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí vyplývať splatnosť jednotlivých častí istiny, úroku a poplatkov. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej, dovtedy pomerne jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov nebola/ nie je v tejto otázke jednotná. Súdny dvor Európskej únie v citovanom rozhodnutí konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (predstavujúcej maximálnu harmonizáciu v oblasti spotrebiteľských úverov, ktorá bola prebratá zákonom č. 129/2010 Z. z.), sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedená právna otázka však bola následne riešená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. februára 2018 (obdobne tiež uznesenie sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17. apríla 2018, 4Cdo 211/2017 zo dňa 23. apríla 2018, 3Cdo 126/2018 zo dňa 24. 07. 2018 či 7Cdo 98/2018 zo dňa 30. 01. 2019) konštatoval, že „eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k/) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu, zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice. Ďalej najvyšší súd v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Odvolací súd dodáva, že od 1. mája 2018 sa zároveň legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

12. Odvolací súd nepovažuje za dôvodný odklon od tejto v súčasnosti ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd nesúhlasí s konštatovaním okresného súdu v bode 52. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že z dikcie uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmlúv o revolvingovom úvere bolo možné bez najmenších pochybností vyvodiť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať uvedenie výšky, počtu a termínov splatnosti osobitne istiny, úrokov a poplatkov. Znenie ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. 04. 2018 pripúšťa rôzny výklad, pričom práve rozhodnutie Súdneho dvora a naň nadväzujúce rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú dôvodom pre odklon od predtým zaužívaného výkladu predmetného ustanovenia všeobecnými súdmi. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vo svojich rozhodnutiach vyslovil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý (čo nie je tento prípad), ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010, IV. ÚS 71/2013). Účelom zákona č. 129/2010 Z. z. bola implementácia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a v súlade s týmto účelom, t. j. i v súlade s účelom Smernice, je potrebné tento zákon i vykladať.

13. Odvolací súd akceptuje, že pokiaľ ide o výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere (ďalej v texte „Smernica“), táto nemá priamy účinok, avšak vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu Smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. S poukazom na vyššie uvedené je takýto eurokonformný výklad aj vo vzťahu k zákonu č. 129/2010 Z. z. možný. Samotné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. totiž výslovne neupravovalo, že dlžník je povinný zaplatiť splátku istiny, úrokov a poplatkov oddelene, teda zvlášť istinu, zvlášť úroky a zvlášť poplatky, naopak eurokonformným výkladom je možné dospieť k tomu, že dlžník je povinný zaplatiť splátku, či už splátku istiny, úrokov, poplatkov, všetko v jeden deň, teda pod pojmom splátka je nutné rozumieť splátku, ktorá obsahuje aj istinu, aj úroky, aj poplatky. Zo samotného znenia zákona nevyplýva, že tento by išiel nad rámec Smernice. Eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. preto nie je výkladom contra legem, a pokiaľ zákon č. 129/2010 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je možné predmetné ustanovenie vykladať aj tým spôsobom, že len upresňuje, čo splátka zahŕňa. Keďže zákonné ustanovenie umožňuje uplatnenie eurokonformného výkladu tak, aby predmetné ustanovenie bolo súladné so Smernicou a rozsudkom Súdneho dvora, bolo nevyhnutné, aby tento eurokonformný výklad bol aplikovaný.

14. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd s poukazom na čl. 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktorou autoritou je nepochybne Najvyšší súd Slovenskej republiky, s ktorého výkladom sa odvolací súd v súčasnosti v celom stotožňuje, preto konštatuje, že ak okresný súd svoje rozhodnutie založil na tom, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené medzi stranami sporu neobsahujú náležitosť vyžadovanú podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., čo robí poskytnutý úver bezúročným a bezpoplatkovým, nakoľko táto neobsahuje presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok (t. j. vymedzenie aká ich časť pripadá na istinu, na úroky a na poplatky), vec nesprávne právne posúdil.

15. Odvolací súd však rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyni žalovaným na základe vyššie uvedených spotrebiteľských (záver súdu prvej inštancie o spotrebiteľskom charaktere zmlúv nebol žalovaným napadnutý) úverových zmlúv, avšak z iných dôvodov než súd prvej inštancie. Jedným z dôvodov pre vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého žalobkyni žalovaným na základe predmetných zmlúv je absencia písomnej formy zmluvy v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 43 až 46 Občianskeho zákonníka.

16. Podľa § 43 Občianskeho zákonníka účastníci sú povinní dbať, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov.

17. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

18. Podľa § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

19. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

20. Podľa § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov. Pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

21. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. účinného k 03. 12. 2010 zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

22. Súd mal z vykonaného dokazovania nesporne preukázané, že žalobkyňa v prípade oboch zmlúv uskutočnila návrh na uzavretie zmluvy vo forme žiadosti o úver zo dňa 30. 11. 2010, ktorý spĺňal písomnú formu vyžadovanú zákonom. Rovnako mal súd preukázanú i tú skutočnosť, že žalovaný ako adresát tohto návrhu na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tento návrh písomne reagoval, jeho reakciu - doplnenie žiadosti/zmluvy v bode 6. - údajov o schválenom revolvingovom úvere a oznámenie o schválení úveru zo dňa 03. 12. 2010 však nemožno vyhodnotiť ako akceptáciu, prijatie návrhu žalobkyne. Porovnaním žiadosti o úver a oznámenia o schválení tejto žiadosti je zrejmé, že podanie, ktorým žalovaný mal prijať návrh žalobkyne obsahuje oproti žiadosti o úver zmeny a dodatky - v časti dňa splatnosti jednotlivých splátok úveru a výšky RPMN. Vzhľadom na to, že takéto „prijatie“ návrhu obsahuje zmeny oproti pôvodnému návrhu (a to v údajoch, ktoré sú obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z.), je potrebné toto podanie v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za odmietnutie pôvodného návrhu žalovaného a za nový návrh. Pre platné písomné uzavretie zmluvy bolo potrebné, aby tento nový návrh žalobkyňa ako pôvodca pôvodného návrhu prijala, a to písomne s poukazom na § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

23. Zo žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru/zmlúv o revolvingovom úvere rovnako vyplýva, že tieto boli uzatvorené prostredníctvom finančného agenta, ktorého označenie v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. okrem jeho mena neobsahuje ďalšie náležitosti vyžadované zákonom - adresu trvalého pobytu či miesto podnikania finančného agenta.

24. Dôvodom pre posúdenie úveru poskytnutého žalovaným žalobkyňi ako bezúročného a bezpoplatkového sú napokon i nedostatky pri uvedení RPMN revolvingového úveru. V tomto smere odvolací súd opätovne poukazuje na rozpor RPMN uvedenej v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru a v údajoch o schválenom revolvingovom úvere. Zo zmluvy zároveň vyplýva, že RPMN za úver (v prípade oboch zmlúv) je 66,16 % (v časti schváleného úveru), a ročná úroková sadzba úveru 70,01 %. Ako však správne poukázal splnomocnený zástupca žalobkyne v rámci prednesu na pojednávaní na odvolacom súde, vzhľadom na to, že RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktorými sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, nie je možné, aby ročná percentuálna miera nárokov, ktorá zahŕňa i úroky z úveru, bola nižšia ako ročná úroková sadzba úveru. Uvedenie nesprávnej výšky RPMN, v tomto prípade nižšej v porovnaní so správnu hodnotou (vzhľadom na výšku úrokovej sadzby), má za následok, že sa spotrebiteľ mylne domnieva, že poskytovaný úver je vo vzťahu k iným lacnejší, a teda pre neho aj výhodnejší, čo však v konečnom dôsledku nemusí zodpovedať skutočnosti v prípade, ak ostávajú konkurenční veritelia postupujú pri výpočte RPMN v súlade so zákonom. Čiže spotrebiteľ nemá zabezpečenú reálnu objektívnu možnosť porovnania úverov z hľadiska výšky RPMN. Nesprávne uvedená RPMN preto má za následok ako keby RPMN ani nebola uvedená.

25. Vzhľadom na absenciu písomnej akceptácie „zmeneného“ protinávrhu žalovaného, čo má za následok absenciu písomnej formy zmlúv o revolvingovom úvere podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., absenciu náležitostí označenia finančného agenta, prostredníctvom ktorého boli úverové zmluvy uzavreté a v dôsledku neuvedenia správnej RPMN je úver poskytnutý žalovaným žalobkyňi na základe zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500001227 a 8500001228 bezúročný a bez poplatkov. Preto ak žalobkyňa na základe uvedených zmlúv poskytla žalovanému plnenie vo výške 5.368,94 eur, presahujúce výšku skutočne poskytnutých finančných prostriedkov, ktoré boli poskytnuté vo výške 2.157,80 eur (2 x 1.078,90 eur), ide na strane žalovaného o plnenie prijaté bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Žalovaný tak je, ako v konečnom dôsledku správne uzavrel i súd prvej inštancie, povinný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 3.211,14 eur (5.368,94 eur - 2.157,80 eur) spolu s príslušenstvom. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na závery okresného súdu v bode 41., v spojení s bodom 57. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, keď pokiaľ ide o výšku plnenia uloženého okresným súdom, táto nebola žalovaným v odvolaní spochybnená, rovnako ako výška úrokov z omeškania a začiatok omeškania určený súdom prvej inštancie.

26. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil, keď rozhodnutie okresného súdu považoval za vecne správne, i keď čiastočne z iných dôvodov.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalobkyňa, a to v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď z obsahu spisu nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 C. s. p. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)